

França: Triomfa Macron i ningú ho festeja

written by Lluita Internacionalista | 5 de maig de 2022

Emmanuel Macron va ser reelegit president de França en segona volta contra la ultradretana Le Pen, amb una forta abstenció del 28% (la major des de l'any 1969, després del maig francès) i un altre 6% de vot nul.

El triomf de Macron no va provocar cap festeig popular. El diumenge a la nit, coneguts els resultats, els carrers de París estaven buits. El vot rebut de sectors populars tenia com a finalitat, més aviat, evitar el triomf de la ultradreta de Le Pen. Cal tenir en compte, però, que va haver-hi importants mobilitzacions estudiantils i obreres, dies previs a la jornada electoral, amb la consigna "Ni Macron ni Le Pen".

Els resultats obtinguts, en primera volta, pel candidat de centreesquerra Jean-Luc Mélenchon, de França Insubmisa, van obtenir una participació del 22% de la votació: Le Pen 23% i Macron 27%. Per la part seva, Marini Le Pen va aconseguir, en segona volta, un considerable suport de pagesos i obrers que odien a Macron, a qui culpen de l'actual crisi econòmica sobre els treballadors.

Ara venen noves eleccions el juny per a triar al Parlament. Mélenchon aspira a guanyar amb el suport del Partit Comunista (PC) i del Partit Socialista (PS), perquè eren molt forts, malgrat els mals resultats en recents eleccions que els han fet gairebé desaparèixer. El PS, socialdemòcrata, va governar França durant anys. El mateix Macron, abans de ser president, va ser ministre d'economia d'un govern del PG. I abans de ser ministre va ser subdirector del gran banc Rothschild, associat a les transnacionals Nestlé i Pfizer.

El marc general d'aquesta nova situació són les conseqüències de la crisi econòmica abocada sobre el poble treballador en

els últims anys i que va rebre la resposta amb grans mobilitzacions populars, com la de les “armilles grogues” (contra l’augment de la benzina) i importants vagues: Macron va rebaixar els impostos a les grans empreses, i va facilitar la precarietat laboral i els acomiadaments. La conseqüència política va representar un total i creixent descrèdit vers els antics partits, des de la dreta tradicional al centreesquerra del PS i el PC, que havien governat o cogovernat. Les promeses de Macron de 2017 van ser incomplertes novament, en campanya electoral, en la qual va parlar de “protegir els vulnerables”, quan en els últims mesos a França molts aliments de primera necessitat han augmentat fins a un 85%, a conseqüència de la guerra d’Ucraïna, sense que els salaris augmentin.

La necessitat de construir alternativa revolucionària és cada vegada més evident, ja que, per motius semblants de ruptura amb els vells partits, va créixer l’extrema dreta de Le Pen. Lamentablement, les organitzacions que es diuen trotskistes, que es van presentar a eleccions com el Nou Partit Anticapitalista i Lluita Obrera, van tenir una molt baixa votació en primera volta. No van impulsar una unitat de l’esquerra revolucionària i dels treballadors, que podria haver avançat en una alternativa visible per a les masses oprimides que trenquen amb els vells partits.

Per a la segona volta, el candidat de centreesquerra Mélenchon, que va ser qui va capitalitzar els vots d’esquerra, va cridar a votar “contra Le Pen”, sense dir res de Macron, ara projecta guanyar les parlamentàries per a cogovernar com a primer ministre, d’acord amb la llei francesa.

El precari triomf de Macron fa possible i imprescindible la unitat per a la lluita dels treballadors, exigint a les centrals sindicals un pla de lluita per les demandes més urgents, d’augment salarial, no a l’augment d’edat de jubilació, defensa de l’ocupació, contra acomiadaments, imposats a les grans empreses. Les manifestacions estudiantils i obreres “ni Macron ni Le Pen” mostren la necessitat de

construir una alternativa revolucionària davant la crisi
capitalista i política que viu França.